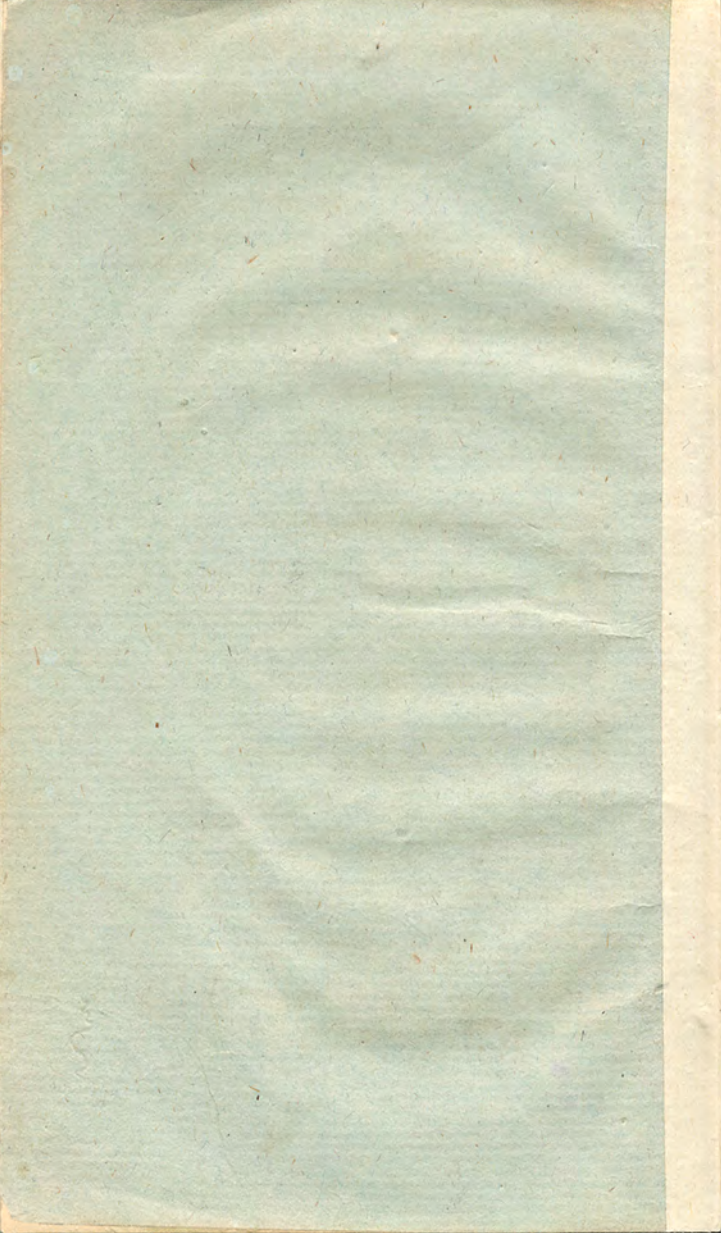

Suom. kansok

Sangari Sionissa,

elli

Walistuksen Woitto

Pimeyden Wallan

ylitse

Jak. Juteini.

H. J.

Wilpurissa,

H. Ebermallerin Kirja-painosta 1826.

© 1910 THE NATIONAL BUREAU OF STANDARDS

1115

DEPARTMENT OF COMMERCE

STANDARD SPECIFICATIONS

FOR

STEEL

PLATE

NO. 1

1910

Esipuhe.

Roetuksen tehnyt tässä
olen suomeksi omaisen.
Tutki tätä, kansa kallis,
mittaa puutokset minulle.
Hylkää liika lisätynä,
ota oppia hyvästä.
Sangari on Sionissa
aine riemuinen runolla,
hyvän-suondo Sangarilla
esimerkkinä elossa.
Hän on vielä waaroissakin —
waaroissakin, waiwoissakin,
alla tuskan, ahdistuksen,
hukkueissa hurstahana
ollut meille onnen alkua.
Itkein yli ihmishyden
rinda raukeni hänellä;
palawa kuin poltto-uhri
ombi rakkaus opisssa.
Siitä saawat lohdutusta
maassa kaikki kansakunnat,
niin Enin luondo lämmitystä
saapi auringon säteistä.
— Kuolewainen! Kuingas vielä
woinet palwella pahuutta?

Jos ei saata hywän-suondo
 täällä syttymään sydänsä,
 rakkauden lämmin loiste
 muuta sieluas sulaksi,
 waan on kylmä, wäärä, turja,
 kanssa-weljille wahingo, —
 sitte olet onnetoin
 Herran edessä häwäistys;
 sytä sitte syndymääskin,
 liika luonnossa olendo!
 Wasta harras hywän-suondo,
 Luojan hengestä herännyt,
 säilyttääpi sieluillemme
 armon, autuuden hedelmät.
 Rakkauteen rauenneena,
 mailla pakan waatimusta,
 hurskas halajaa hymyhtä;
 Ronnat koston pelwossakin
 vielä paatuvat pahassa.

Ole sielu otollinen
Sangarille Sionissa,
sitte olet onnellinen
tuolla toivon taimahissa.

Sangari on Sionissa
heränneenä hengellinen,
jos ei verta vuodattanut,
eikä julmuutta janonnut;
maan on onnen walmistanut
Kylwethistä Kynneleistä,
murheen muuttanut iloksi.
Rakendaja sielun rauhan
ombi tullut turwaksemme,
ilmoittanut ihmisille
armon Nutuuden Opissa;
siinä watuu wirwoittawa
rakkauden runsas lähde,
sula hynnyden säteisä;
toivo, taiwaan aamu-rusko,
siinä walkenee waloksi.
Hengen woiman waiikuttaissa
parannusta paatuneille
ombi onnen perustaja
kukistanut kirouksen,
syösnyt sywynyteen pahuuden.
Saistelia taiwaallinen
wastaa synnin syngeyttä,
eläilystä epä- uskon,

opettamaan ombi tullut
 armon tietä autuutehen, —
 tietä taivaan ja totuuden.
 Sangari se Sionista
 Kehoitampi kansan mieltä
 pakenemaan pahuudesta
 parannuksella pyhällä, —
 riendämään jo riemuisesti
 synnin säälä syngäldä
 walleuteen walistuksen, —
 Eäändymään jo kiirehasti
 pojes retkildä rumilda, —
 waeldamaan wakaisesti
 ylpenden, ynseyden
 mailda nydryyden majoille,
 oman woiton wallan alda
 rakkauden, rauhan luoksi
 Kristi-weljesten wälillä, —
 palajamaan peljästyen
 epäilysten, erhetysten
 hirmuisesta hämärästä,
 warjostansa wiluisesta
 lohbutuksen lämbymälle,
 toiwon loisteelle takaisin.
 Toiwo ombi onnen alku,
 walo taiwahan walosta.
 Toiwon sanomat suloiset
 wirwoittawat wirheellistä,
 niin kuin ennen Eliasta
 Korpit korwessa rawitsit.

Rauhan Ruhtinas suloinen,
 J e s u s syndyi synnitidinä,
 wiatoina, wirheetdinä.
 Syndymästä saivat tiedon
 kotta paimenet kedolla.
 Itä-maalda ihmetellen
 sitte tietäjät tulivat
 luoksi lapsen lausuttaman,
 ehkä seimeessä eläinden.
 Syttyneillä sydämillä
 tunsit miehet Messiaksen,
 jota viimein wiisahatkin,
 Kuningaatkin kumartawat.
 J e s u s syndyi synnitidinä,
 wiatoina, wirheetdinä,
 walistukseen aina walmis
 niin kuin kulkainen kedolla,
 joka lehtens' lewittääpi
 päiwän firikkaan paistehelle,
 armaan auringon säteille.
 J e s u s sulki sydämensä
 synnin saastaisen himoille,
 niin kuin kukka hämärässä
 waatii lehtensä lähemmä.
 Lapsi kaswain kaunistuma
 ombi onnemme wakuutus;
 sillä lapsista suloisin,
 Täytöksissä kuuliainen,
 harras hymyntein halulla,
 andoi warhain waroituksen,

esimerkin ensimmäisen,
 Kuinga Kansain kaikki lapset
 saavat onnesta osansa,
 Kuinga lapset kuuliaiset
 taitwaan täyttävät ilolla.
 Walistuksen, wiisauden
 walmistaja wahwistunut
 wai kuttaapi waroitusten
 kautta hywyn den hedelmät;
 viimein tunnon todistaisa
 autuus alkapi hywästä,
 jota jalot harjoittawat
 hartaudella hywällä,
 paitsi palkan pyytämistä,
 hinnan himoa salaista.
 Tästä paitsi wainon walda
 pahan elkisten posesä,
 jotka hywain hurstkautta
 kadehtiwat kauheasti,
 järjen waloa wihaawat.
 Samaräsä harjoittawat
 häijyt pahuutta, petosta,
 mutta tawat tunnoittomat,
 wäärnydet ja wiekkaudet
 tukahtuwat walon tullen.

Ennustettu oli ennen
 Messias jo maailmalle,
 walon Waldias wakainen,

niin kuin riendä aamu-rusko
aina auringon edellä.

Nyt on tullut päivän paiste,
saatu riemu Ruhtinaasta,

nähty kunnian Kuningas.

Tästä kyllä kauhistuivat

fadehtiat korkeatkin,

hämmästyypi Herodeskin

pahan hengen paisuttaissa

hänen rindaansa rumasti;

illä hiki helwetissä

oli tullut totuudesta,

walistuksesta waristus.

Surmatansa syndynettä,

kuin on syndymä salattu,

kautta murhan kauheamman

hävittämään täski hirmu

kansan pienet poika-lapset;

veri vuoti viatoina,

huuto yli hirmuisuuden

särki korvat ja sydämet.

Aivan warhain ahdistusta

kärsi lapsi lausuttawa

kulkeisansa kurjuudessa;

mutta alla murehengin

lähenepi lohduttaja

walistuksen walkeutta,

niin kuin yöllä auringoinen

kulkee kohden nousuansa,

A. a.

eikä jaksu nurjat neuvot
 helmetin ja Herodeksen
 vihoihin lasta vainottaissa
 händä hävittää elosta.

Vihat, vainot, julmat juonet,
 murhan menot, mustat myrskyt
 vaelsivat vaaratoina
 lapsen siunatun siivutse,
 jonga tundo tulistuupi
 hymän-suonnosta sulasta.

Jesus nähtiin nuorenakin
 taistelevan Tempelissä
 tähden täisen totuuden.

Sielu warhain walmistunut
 warhain tutki wiisautta,
 löysi hyvässä halunsa.

Kaswain Jesus kaunistuupi,
 wahwistuupi Wapahtaja
 sydän täynnä suloisuutta
 Eohden kansaa kaukaistakin,
 Eohden koko ihmishyhtä.

Armon oppi autuaambi,
 walo, tullut taimahasta,
 lewiääpi lembeästi

niin kuin armas aamu-rusko,
 waltenee ja walaiseepi
 niin kuin päivä paistawainen,
 joka luonnon lämmittääpi,
 että heräävät hedelmät.

Jesus ombi tullut tänne

wirwoittamaan wirheelliset,
 parandamaan päätuneetkin
 Eautta opin onnellisen,
 joka ombi aamu-Easte
 tunnon kuwalla kedolla.

Roska Jesus kansan luona
 makkusteli mandereella,
 puhui julki Jumalasta,
 andoi opin autuudesta,
 tunnon tyhmängin walaisi,
 niin kuin karme kähisewä
 kaswoi silloin kateuskin,
 wihan, wainon waikuttaja
 oman woiton orjain luona,
 kansan pettäjäin powessa.
 Itse wiekas wihollinen
 pätsin tuskaisen tulesa
 sydksi pöllyn syngemman
 saastaisesta sywydestä,
 täytti synnillä sukumme,
 juuri niin kuin jytinäällä
 tuli-wuori turmelewa
 laawan kuuman lewitesä
 polttain peittää mandereita,
 kadottaapi Raupungitkin,
 taiwaan pimittää tuhalla.
 Pahat henget helwetistä,
 tähnnä saastaisista fisua,

nousivat jo nokisina
 luolan liekistä ylemmä.
 Wapahajan wietteheksi
 tarjosivat tawaroita,
 riemua ja rikkautta,
 waldaisuutta warsin suurta,
 Funniangin koroitusta,
 että luopuis' liitostansa
 Jsan kansa korkealla,
 että waihuisi walistus,
 että piirin pilkallisen
 aina peittäisi pimeys.
 Mutta tuin ei kurjat hengen,
 karmeet kulkein kanda-päillä,
 woinet estä elämästä
 wainollansa walistusta,
 eikä hedelmää hymnyden,
 ehkä powet paisuneina
 wihan myrkkynä waluivat,
 lewottomat lekidissä,
 niin tuin suuret susi-joukot
 lammas-laumojen seassa,
 wainosivat waikeasti
 sinattuja sikiditä,
 joita kohtaan joka hetki
 Jesus lausui laupiutta.
 Lapset vielä wiattomat
 olit hänelle omaiset,
 sinaukseen sytyttiwät
 hymän, sulaisen sydämen.